

Bitva v Holici 2003

[Foto](#)

Datum	6. - 8. června 2003	
Pořádal	Sarras	Olomouc - Holice
Zúčastnili se	Koža Kráter Sašeta Mladej Charlie Pepíček Doupina	Bojující Bojující Přihlížejí Přihlížejí Přihlížejí Přihlížejí
Zapsala	Doupina s úpravami ostatních zúčastněných	

Pátek 6. června 2003

Bitva se konala 7. 6. 2003 a už její začátek nebyl pro Lucius obvyklý. Jelo nás totiž docela málo. Vlastně jenom naši mladí, což byl Charlie s Pepou. Páter se Sašou a to nejlepší nakonec veliký šéf náš Kožich a moje maličkost Doupina. Problémy samozřejmě začaly už před naším domem, kde byl sraz. Nemohli jsme totiž vysvětlit Páterovi, že cesta do Olomouce po dálnici je nejen kratší, ale i pohodlnější. Tak nás to stálo něco nervů, než to byl ochoten pochopit.

Další etapa trýznění přišla na benzínce. Tam jsme sice zakoupili dálniční známku, ale byla asi kouzelná, protože na ni nechtěla psát ani jedna z námi vlastněných propisek. Páter začal opět ztrácet nervy. Naštěstí propiska na benzínce zapůjčená vše vyřešila a tak se konečně mohlo vyrazit. Po cestě na dálnici se už nic zvláštního nestalo, a tak jsme dojeli do Olomouce už celkem v klidu. Naše první zastávka byla u Zifčáků doma. Paní Zifčáková nás všechny pohostila, my jsme si odpočinuli po cestě a pak už nastala převlíkačka do kostýmů. Nám holkám to samozřejmě trvalo o něco dýl, a tak šli kluci napřed. My holky jsme dorazily autem asi hodinu za nimi. Už se po nás všichni sháněli. Bylo to fakt dobrý, kam oko pohlédlo všude známý obličej a těžký vítání. Byli tam skoro všichni. Sídli se mezi dvěma rybníky. Tam bylo stanový ležení. Vpravo bylo občerstvení, velmi důležité. A měly se tam taky konat atrakce příštího dne. Vlevo od rybníků měla být bitva. My jsme se samozřejmě přesunuli napravo s vidinou lákavého moku a dobrého pokecu. Byla sranda tak, jak už to bývá. Spát se šlo, ale docela brzo, aby se všichni připravili na zítřejší náročnej den.

Sobota 7. června 2003

Ranní program začínal průvodem po Holici. Nebylo by to špatný, kdyby nebylo to příšerný vedro. Po pár minutách chůze byli všichni mokří jako myši. Vlasta - Modrobílá mamba se bavila tím, že píchala do zad ty, kteří šli před ní a dělala jim na zádech mokré fleky - potvora. Ještě že někteří uvědomělí měli s sebou vodu a nechávali ji kolovat v průvodu. Jinak by po

Holici chodila hrstka chcípých dehydrovaných šermířů. Někdo ale stejně nevydržel a dezertoval. Třeba Saška a já. Kluci se mezi tím vrátili zpátky k rybníkům, kde se naobědvali, chvilku měli siestu a pak byla turnajovka. Pro děti byly připravený různé soutěže jako třeba střelba z luku a jiná klasika. K odlehčení peněženek sloužilo i několik stánků s keramikou, zbraněmi a papáníčkem. Ale nám se podařilo odlehčit peněženky naprosto nechtěně. A hádejte, kdo za to mohl. Kdo z Vás si tipnul Pátera, udělal dobře. Páter si totiž zapomněl v pátek vyzvednout peníze. Jal se proto ukecávat Sašu, aby ho odvezla do města na nádraží, kde byl nejbližší bankomat. Saša jeho řečem podlehla, tak jsme všichni i s Kožou usedli do auta a jeli na nádraží. Napřed nebylo kde zaparkovat. Potom si Páter vybral a jelo se zpátky. Cestou necestou, polem nepolem a najednou hrk jeden zákaz vjezdu, druhý zákaz vjezdu, červené terčíky a za ním policajti. A bylo to. Celkem za 1000 peněz českých. Málem nás ranila mrtvice. A to i z toho, že jsme málem nestihli bitvu při tom zdržení. O nás by ani tak nešlo, ale Koža byl jedním z hlavních aktérů. Naštěstí všechno dobře dopadlo a bitvu jsme stihli. Kožich bojoval jako lev a Páter taky ládoval statečně. Po bitvě bylo jako další bod programu máchání nepoctivého kupce ve vodě. Role kupce se zhostil náš Pepa. Myslím, že mu to ani moc nevadilo, v tom vedru se mohl krásně vykoupat.

Na večer čekala na všechny odměna v podobě sudu piva zdarma, což si nenechal nikdo ujít. Všichni pařili jako o život. Dokonce byla i kulturní vložka v podobě Kožicha s Brůčou, kteří hráli scénku se zpěvem Pod dubem, za dubem... V polovině sice zapomněli jak je to dál, ale nikomu to nevadilo a sranda byla o to větší. Bavil nás taky Ládes, který naprosto mistrně dělal přihrátko. Vtip byl v tom, že ti, co ho neznali, mu to fakt žrali i s navijákem. Stala se i menší roztržka, kterou opět zavinil žárlivý Páter. Tak jsme mu museli vysvětlit, jak to na bitvách chodí. Nevím, jestli pochopil, ale uklidnil se. Potom se stal, pro někoho, horor. Sykla bečka. V dále blikalo světýlko, tak jsme se k němu přesunuli. Ládes, hodný to chlapec, rozdělal ohýnek, aby jeho kamarádům šermířům nebyla zima. Chvilku jsme poseděli, opekli buřtu a asi ve čtyři ráno se šlo spát. Saša, Ládes a já k Zifčákům, zbytek pod stany.

Neděle 8. června 2003

Tady napíšu, co se stalo mně. Ráno si takhle vstanu a jdu páchat ranní hygienu. Čistím si zuby, dívám se do zrcadla a je mi něco divného. Otočím hlavu a šok ve sprchovém koutě na židli sedí krkavec a čumí na mně. A to jsem nic nepila. Až potom jsem se dozvěděla, že si tam milého fogla zaparkoval kamarád Kožovy sestry. Ale šok to byl teda pořádný. A tak končím nejen tuhle vsuvku, ale i povídání o bitvě. Všichni se spolu hezky rozloučili, naložili věci do aut a jeli domů. A vy už taky běžte, dobrou noc přeje Doušina.